

[Christmas Møller.]

dette. Nej, der er noget andet, som er meget, meget mere underligt. Og naar man saa oven i Købet har tilladt sig at angribe andre, fordi de ikke har arbejdet tilstrækkeligt for Erhvervslivet, saa vil det staa fast, at det overhovedet ikke interesserede Venstre det fjerneste, hvad Erhvervsliv mente om denne Sag.

Jeg mener da, at dette Lovforslag er ikke meget anderledes end det, vi stemte mod ved tredje Behandling, og at det paa et enkelt Omraade oven i Købet indeholder en betydelig Skærpelse. Jeg anbefaler at stemme imod Lovforslaget.

Holstein: Der er i Landstinget vedtaget nogle Ændringsforslag til dette Lovforslag, Ændringsforslag, som i nogen Grad imødekommer den Kritik og de saglige Indvendinger, der paa væsentlige Punkter er fremsat mod Lovforslaget under dets Behandling her i Tinget. Men de foretagne Ændringer skaber paa ingen Maade virkelig Klarhed.

Man har erstattet Ordene „utilbørlige Prisaftaler“ med Ordene „aabenbart urimelige Prisaftaler“, og man har i § 4 indsat en Bestemmelse om, at de Sager, der anlægges til Underkendelse af Aftaler, som skønnes aabenbart urimelige, skal anlægges som offentlige Sager. Endelig har man bestemt, at Bødestrafpen i Tilfælde af, at Aftalen kendes ugyldig, ikke skal idømmes, men kan idømmes.

Med Hensyn til disse to sidste Ændringer, de strafferetlige og straffeprocessuelle, vil jeg gerne sige, at det for saa vidt er en formel Forbedring, at det nu i § 4 udtrykkelig siges, at Sagen skal anlægges som offentlig Sag, det vil sige som offentlig Straffesag, saaledes at Statsadvokaten og den offentlige Anklager skal træde i Virksomhed. Naar der nemlig ikke udtrykkeligt staa, at Sagen skal være en offentlig Politisag, saa er det en almindelig Straffesag. Men det synes jo noget mærkeligt, idet der umiddelbart forinden staa, at Udvalget, naar det skønner, at Aftalen er aabenbart urimelig eller er søgt hævdet ved utilbørlige Foranstaltninger, skal indbringe Spørgsmaalet for Domstolene. Derefter maa man tro, at det er Udvalget, som afgør, om Sagen skal indbringes for Domstolene eller ej; men naar Sagen skal behandles som offentlig Straffesag, er det jo den offentlige Anklagemyndighed, der afgør, om Sagen skal indbringes for Domstolene eller ej.

Eller vil det sige, at Udvalget har Af-

gørelsen, og saa skal derefter, naar Udvalget har bestemt, at Sagen skal for Domstolene, den offentlige Anklager træde i Virksomhed, og saa skal der beskikkes den anklagede en Defensor, og saa gaar Sagen paa sædvanlig Maade? Der synes mig at være Modsigelse mellem disse to Bestemmelser i § 4, som er endnu mærkeligere, naar det tages i Betragtning, at der ikke skal idømmes Bødestraf, men kan idømmes Bødestraf, og endelig at selve Spørgsmaalet, om hvad der overhovedet bør være et Retsbrud, der medfører Straf, eller Forsøg paa Retsbrud, som medfører Straf, skal afgøres af Domstolen selv.

Det er jo saaledes, som jeg gjorde opmærksom paa, da vi havde Sagen til Behandling her, og som det er blevet bekræftet af det Responsum, som Lektor i Strafferet ved Universitetet O. K. Magnussen har afgivet til de københavnske Handelsforeningers Fællesrepræsentation, at man med dette Lovforslag er inde paa en Nydannelse, som er ukendt i Straffeloven og i Kriminalprocessen i andre Lande. Han siger herom — med den højtærede Formands Tilladelse —

„Hvorvidt denne — Aftalen —, naar den træder i Virksomhed, vil medføre en „utilbørlig“ Prisdannelse“ — eller en „aabenbart urimelig“ Prisdannelse —,

„vil bero paa saa mange Omstændigheder, der ingenlunde behøver at ligge klar for Dagen, naar Aftalen træffes; og i det hele taget som Regel være afhængig af et saa vanskeligt og tvivlsomt Skøn, at det synes haardt at straffe Indgaaelsen med Bøder — tilmed uden Begrænsning opad“ —

der er jo ingen Begrænsning opad gjort her — „selv om man i øvrigt finder det rigtigt at erklære Aftalen selv for ugyldig.“ Og saa nævner han moderne Straffelove og moderne Kriminalproceslove og siger, at der findes ikke i de Love Sidestykke til det, man indfører her. Det er altsaa aabenbart en Nyhed, der med dette Lovforslag skal indføres paa dette Omraade.

Det kan ikke nytte noget, at man vil henvise til, at vi har noget lignende i Loven om Arbejds- og Erhvervsfrihed, for dér er der jo, som jeg gjorde opmærksom paa, da vi behandlede Spørgsmaalet her, netop ikke fastsat Straf for de kollektive Aftaler, der kendes ugyldige efter § 1 som utilbørlige eller uberettiget begrænsende den enkelte Arbejds- og Erhvervsfrihed. Dér er der netop ikke fastsat Straf, der er kun fastsat Straf efter Lovens § 3, og saa er det klart, at der